

Søndag d. 17/12: Sikken voldsom trængsel og alarm

Julie lænede sig tilbage. Det meste af dagen var allerede gået, og hun kunne sige med sikkerhed, at hun aldrig havde klippet så meget pyntegran på én weekend.

Hendes hænder rystede af anstrengelse, når hun forsøgte at løfte dem. Men hun var glad. Henrik havde cyklet hele Søndre Frevsinge flad på familiens ladcykel, og hans indtagende ansigt og blide sælgersmil havde charmeret halvdelen af byen. Den anden halvdel havde han vundet over ved at appellere til deres indre Frevsingbo. En konkurrence mod Gyrsvilde Stationsby var en konkurrence, der skulle vindes – koste, hvad det ville.

De havde taget imod de gratis granbundter og lyskæder, og da der ikke var flere tilbage, havde mange fundet deres vej ud til plantagen for at købe mere.

Julies far havde gjort store øjne, da der lige pludselig var trængsel på gårdspladsen – så meget, at bilerne holdt i kø ud på vejen. Christians venner fik rigeligt at se til, og Christian hjalp Julie med at klippe til og binde bundter til de mange kunder.

Jes' telefon bimlede, og han gik lidt væk for at kunne overdøve larmen i gårdspladsen.

"Ja ... Ja, det er mig," kunne Julie høre ham sige. "Det er vist ikke mig, du skal snakke med. Jeg giver lige telefonen videre, to sekunder."

Han prikkede Julie på skulderen.

"Jeg tror hellere, du må tage denne her," sagde han.

Julie så forvirret på ham. Hun tog telefonen og gik lidt væk.

"Ja?" sagde hun forsigtigt. "Det er Julie."

"Julie! Hejsa," sang en stemme i den anden ende. "Det er Jutta nede fra købmanden, kan du huske mig?"

"Øh, ja da," sagde Julie.

"Julie, jeg hører, at du måske kan hjælpe mig. Jeg har simpelthen haft så mange kunder i dag, der har efterspurgt gran," lo hun. "Aldrig er vi da løbet tør så hurtigt! Kan du få flere bundter hened?"

"Øhm..."

Julie så på køen foran Christian, der kæmpede for at følge med.

"Jeg er ikke sikker på, at vi kan nå det i dag," sagde hun. "Vi har ret travlt."

"Jamen jeg forstår da heller ikke, hvad det er, der sker," fortsatte Jutta. "Folk siger noget med en konkurrence ... Ved du måske, hvad det er for noget?"

"Ja, det er den dér konkurrence om at blive den mest julede by," sagde Julie. "Du ved ... Den, som Gyrsvilde..."

"Nå, dén konkurrence! Selvfølgelig, hvor fjollet af mig at spørge. Det er da en strålende idé! Altså, mellem dig og mig, så synes jeg, at Gyrsvilde har gjort alt for lidt ud af deres julepynt. Jeg tror bare, at de vil have opmærksomheden for at være med i konkurrencen."

Der var larm i baggrunden. Julie skævede over til Christian og overvejede, hvornår hun kunne lægge på uden at være uhøflig.

"Ved du hvad, Julie – lad mig lige se, hvad jeg kan gøre," sagde Jutta.
"Og hvis der kommer nogen her og spørger efter gran, så fortæller jeg dem, hvor de kan henvende sig. Skal vi ikke sige det?"

"Mm-hmm," sagde Julie.

"Farvel," sang Jutta. "Og hils din familie."

"Hvad i alverden handlede dét om?" spurgte Christian, da hun kom tilbage til bordet.

"Det ved jeg ikke," sagde Julie.

"Ja, det ved jeg da heller ikke," grinede Christian og så ud over menneskemylderet. "Det er jo helt vanvittigt."

Julie smilede. Hun kunne høre, at han var imponeret, og stoltheden flaksede i hendes bryst som en sommerfugl.

"Jeg håber bare, at det virker," svarede hun. "I hvert fald indtil vi finder natnisserne."

Christian blev med ét alvorlig.

"Det håber jeg også," sagde han.

Om eftermiddagen samledes de alle indenfor i den gule villa. Jes havde lavet risengrød og alle, med undtagelse af Klaus, sprang til med glubende appetit.

Mie og Alex så trætte og slukørede ud. De havde brugt alle de lyse timer både lørdag og søndag på at lede efter natnissernes gemmested. Men de havde ikke fundet noget.

"Jeg forstår bare ikke, hvor de kan være," stønnede Mie.

"Hvad med ude på Kurt Godtfredsens gård? Har I været dér?" spurgte Henrik.

"Som om han ville lade os snuse omkring derude," snøftede Alex.

"Desuden er der altid gang i alt muligt på hans gård. Jeg tvivler på, at natnisserne ville kunne lide at sove dér."

Der var stille rundt om bordet, mens alle spiste og tænkte. Julie dryssede mere kanel sukker ud over sin risengrød.

"I det mindste går det vildt godt med at pynte op i byen," sagde Henrik. "Alle de huse, jeg cyklede forbi, havde ét eller andet pynt på murene. Og så har købmanden lige pludselig halv pris på lyskæder – vidste I det? Er det ikke heldigt?"

"Det er mere end heldigt," jublede Alex. "Det må være på grund af julekonkurrencen, det er stensikkert!"

Julie stirrede ud i luften. *Så det var dét, Jutta mente, da hun sagde, at hun ville se, hvad hun kunne gøre,* tænkte hun.

"Søndre Frevsinge har altid været glade for konkurrencer," sagde Jes.

"Kan I huske, når der er banko til byfesten? Er det ikke kun et år siden, at Hetty og Erna kom op at slås om en flæsketeg?"

Det gav et gib i Julie.

"Byfesten," udbrød hun. "Den gamle lade ... Den ligger langt væk fra alting, ude på heden ved klitterne. Har I ledt efter natnisserne derude?"

"Det kan vi ikke," sukkede Mie. "Den er inde bag hegnet, som GasEnergi har sat op."

"Nej, det er den da ikke," sagde Julie. "Den er da langt væk fra det sted, hvor de graver."

"De har udvidet indhegningen," sagde Jes.

"Hvorfor det?"

"Jeg tror, det er for at beskytte arbejderne, når de kører frem og tilbage langs rørledningen," svarede Jes.

"Hmmm," brummede Klaus. "Den lade lyder meget interessant,"

"Vi er nødt til at komme ud og se efter," udbrød Julie. "Hvordan kommer vi forbi hegnet?"

"Det kan vi ikke," sagde Klaus. "Ikke uden at blive set."

"Jo, vi kan," sagde Christian.

Julie var tæt på at tabe sin ske. Hendes storebror havde været stille så længe, at hun ikke var sikker på, at han hørte efter. Nu så han beslutsomt rundt på dem alle sammen. Han lagde avisen ind midt på bordet.

"De søger stadig folk til at arbejde på gasledningen," sagde han. "I morgen tager jeg derud og søger jobbet."

Jes fik risengrøden galt i halsen og hostede voldsomt.

"Hvad er det, du siger?" udbrød han halvkvalt.

"Du har selv sagt, at jeg skulle søge efter arbejde på gasledningen," sagde Christian spydigt.

"Ja, men det var da før ... Før noget af det her!"

"Hvis jeg bliver ansat, får jeg et adgangskort," fortsatte Christian. "Så kan vi komme ind."

"Det kunne godt lykkes," sagde Klaus og nikkede anerkendende.

Jes sad længe og stirrede ned på sin tallerken. Han så flere gange ud, som om han ville sige noget, men tog sig i det igen. Christian løftede trodsigt hagen.

"Jeg gør det altså, far," sagde han.

Jes sukkede opgivende.

"Det ved jeg, du gør," stønnede han. "Bare ... pas på dig selv. Ikke?"

Christian knyttede hænderne.

"Det lover jeg," sagde han.

Julie sagde farvel til sine venner i døren. Der var to skoledage tilbage, før juleferien begyndte, og i morgen skulle de fremlægge deres opgave om nisser i den danske historie.

"Jeg kommer nok ikke i morgen," sagde hun og pegede på sit ben. "I må klare fremlæggelsen uden mig."

"Barnemad," grinede Henrik. "Selvom jeg tror, jeg får svært ved at tage det seriøst."

"Tænk, hvis de vidste, hvordan de *rigtige* nisser i den *rigtige* danske historie ser ud," sagde Mie og rystede på hovedet.

"Lad os håbe, de aldrig kommer til det," sagde Julie og blinkede til dem. "Og skynd jer nu hjem. Det bliver snart mørkt."

"Det skal du ikke sige to gange," lo Alex og skyndte sig ned til sin cykel. Julie stod lidt og så efter dem, mens de cyklede ind mod Søndre Frevsinge. Selv herudfra kunne hun se en glød ligge over byen, skabt af lyset fra de mange lyskæder, der allerede var tændt. Hun smilede stolt.

En hånd blev lagt på hendes skulder. Christian smilede opmuntrende til hende.

"Er du okay?" spurgte han.

Julie nikkede. Det var længe siden, Christian havde snakket til hende. Sådan rigtig snakket til hende, uden samtidig at fnyse eller vrænge ansigt, som om hun var i vejen. Hun havde helt glemt, hvor sød og god han kunne være.

Han gjorde et kast med hovedet.

"Tag din jakke på, jeg skal lige vise dig noget," hviskede han.

Julie fulgte med ham ud i cykelskuret. Christian trådte over nogle gamle planker og skramlede med noget værktøj.

"Jeg ville ikke sige noget, mens far hørte det," sagde han. "Han ville bare have sagt nej som sædvanlig. Men jeg tror, at jeg har fundet noget til dig."

Julie strakte hals.

"Hvad er det?" jublede hun.

Christians øjne glimtede af begejstring.

"Et våben," sagde han.

Julie så til i ærefrygt, da Christian løftede et stort monstrum af en løvblæser op fra gulvet. Det lange, sorte plastrør pegede skråt opad som et geværløb.

"Prøv lige at forestille dig det," sagde Christian ivrigt. "Vi fylder den op med kanel. En hel spandfuld. Hvis en natnisse kommer for tæt på ... Så trykker du på knappen. Boom! Kanel i hele fjæset!"

Han lo og svingede løvblæseren rundt et par gange. Julie mærkede glæden boble helt op i halsen.

"Det er perfekt," hvinede hun. "Men ... hvordan får vi fat i så meget kanel?"

"Det ordner vi i morgen," sagde Christian og blinkede. "Jeg ved, hvor vi kan skaffe noget."

Han trådte tilbage over bjælkerne og lagde løvblæseren på toppen, så den var let at nå.

"Du ved vel godt, at Frederik snart fylder 25, gør du ikke?" spurgte han Julie.

"Jo, men ... Åh!" udbrød Julie. "Han skal have kanel!"

Christian nikkede.

"Nemlig," sagde han. "Helt utrolige mængder af kanel. Og jeg ved, at Thea allerede har købt det. Det ligger hjemme hos hendes forældre." Han greb fat om Julies skulder og støttede hende, mens de gik op ad trappen til huset.

"Du reddede mig fra natnisserne, da de var inde i huset," sagde han.

"Det er det modigste, jeg nogen sinde har set. Det burde være mit job at passe på dig, ikke omvendt."

Julie smilede.

"Kan vi ikke bare passe på hinanden?" foreslog hun.

"Så siger vi det," grinede Christian.

Han åbnede døren for hende.

"Hey, det er da tredje søndag i advent i dag," udbrød han. "Skal vi ikke tænde din adventskrans?"

"Øh..." sagde Julie lidt overrasket. "Er den ikke blevet smidt ud sammen med resterne af lampen?"

"Nåh jo, selvfølgelig," sagde han. "Men ... vi kan vel stadig spille et spil – kan vi ikke?"

Julies mave hoppede.

"Jo," sagde hun. "Vil du det?"

Christian nikkede.

"Selvfølgelig. Vi skal jo også have en undskyldning for at spise nogle af de brunkager, du har bagt."

Julie fulgte efter ham ud i køkkenet. Aftenen var lige blevet endnu bedre.